

JUDO

ÍTRÓTTUR

Dreymurin

Tað, sum einaferð var ein realistisk ætlan við eini samansettari judo- og borðtennishøll, er eftir teir mongu úrslitaleysu fundirnar við kommununa vorðið til ein dreym. Tó sýtir Jan ikki fyri at ímynda sær hvussu ítrótturin hevði blómað, um judo fekk egin høli at húsast í.

– Tað hevði verið ein himmalviður munur. Í fyrsta lagi høvdu vit kunnað lagt heilt øðrvísi ætlanir, og tað, sum vit droyma um, er at fólk kunnu koma inn at venja tá tey hava hug til tað, uttan at ein einstakur persónur skal vera bundin at tí. So høvdu vit eisini kunnað sett ungdómarnar á onkrar uppágvur, sigur Jan og peikar á, at stóðið á judo í Føroyum hevði hækkað munandi av tí sama.

– Høvdu vit havt eina høll, har máttarnar vóru úti, so hevði tað verið ein dreymaverð, sigur Jan.

Máttarnar eru skjótt 30 ára gamlar

Myndir: Sofus Debes Johannesen

Tað merkist greidliga, at máttarnar er ein marra fyri judofólkini. Tað fer við nógvri tíð og orku áðrenn venjingin yvirhøvur kann byrja.

Givið upp

Jan Günther hevur brúkt mong harrans ár og óteljandi tímar upp á at venja onnur, men ótakk hevur verið heimins løn. Hann er serstakliga

vónbrotin og harmur um, at fundirnir við kommununa og tess lyftir hava verið til fánýtis.

– Teir hava enntá staðið í gallaveitslum og lovað

okkum nøktandi umstøður, og eisini hevur ein býráðssamtykt fyriligið um at borðtennis og judo skuldu fáa hóskaði umstøður. Tað er ongantíð blivið til meir enn tos, og eg eri bangin fyri, at tað heldur ikki blívur til meira enn tos. Eg trúgvi ikki upp á politikararnar. Eg haldi tað vera so langt úti, at eg havi ikki orð, sigur Jan, sum ongar vónir hevur um at fáa nakra høll.

– Tað hendir ikki í mínari tíð. Eg eri farin foldum frá áðrenn tað hendir. Eg havi givið upp, sigur hann.

Hann undirstrikar tó, at hann ikki øvundar øðrum ítróttum umstøðurnar, sum tey hava fingið.

– Tá ið fótbóltur, fimleikur og annað fær tað borið upp í hendur, so má tað einaferð verða okkara túrur. Tað kann ikki bera til, at vit altíð skulu vera eftirbátur. Kanska tað ljóðar sum grenj, men hetta er bara veruleikin, sigur Jan.

Gevst

Sambært Jan Günther sjálvum, so verður hann neyvan formaður í judofelagnum í Havn leingi afturat. Hesum boðaði hann eisini felagnum frá á fundi í síðstu viku.

– Eg havi hugsað, at kanska er tíðin farin frá mær. Eg havi verið við í so nógv ár, at møguliga er tað eingin, sum vil vippra meg av pinninum. Ein gamal maður, sum koyrir í sama spori, og alt verður tað sama og tað sama. Spurningurin er, um tíðin ikki er komin at takka fyri meg og at lata onkran annan royna seg, sigur Jan Günther, sum ikki veit hvør framtíðin í felagnum so verður.

– Tað má bara bera ella bresta. Eg havi slitið mínar skógvar upp, sigur hann at enda.